

RAT-RACE

La cara del rellotge es configura la primera imatge real després del somni que s'esmuny en la llunyania dels pous. 7:32. L'hora justa. El temps just. El gest mecànic habitual. El salt de sempre. Els peus a terra. El cap comandant amb pilot automàtic les sabatilles: destinació òbvia. Aigua calenta, sabó, aigua calenta, aigua freda, només un raig. Deu minuts, a tot estirar. Assecador. Aplicació directa a la cara i demés zones de diverses tècniques de l'art del camuflatge. Roba interior, de dalt, de baix, d'aquí i d'allà. Ja està. Vegem.

Un pas elegant exposa l'esvelta imatge d'una dona de trenta i pocs anys (i alguns mesos amagats a la bossa dels retocs) a la mirada del mirall. A punt, pensa amb un lleuger somrí dirigit a la dona reflectida. Les rajoles i els talons posen música al camí que porta a la porta de la nevera. Ella l'obre i n'extrau diversos productes de caducitats estratègicament distribuïdes en el temps. A peu dret, procedeix a la seva ingesta. L'impuls del foc gargoteja traces volàtils de substàncies efervescents al caire de la cafetera. 7:58. Cinc minuts per prendre cafè i mirar per la finestra. Més efervescència, al carrer.

Al carrer, ossos enfundats en carns enfundades en vestits enfundats en caixes metàl·liques de quatre rodes. Aturats al vermell. Cares inquietantment inquietes. Orquestra de motors ansiosos... tres dos un verd. L'Ella Newman abaixa en el precís moment la persiana. Deixa el pòsit visible a l'aigüera i surt al replà. 8:03. Exacte.

Quan surti de l'ascensor caminarà fins al carrer objectiu número u. Avui no ha d'agafar el cotxe, en principi. Surt de l'ascensor i obre la porta principal. A aquesta hora és quan comença la riuada que s'enduu homes i dones en la cursa que s'inicia amb el tret de sortida dilluns al matí i no s'acaba fins ben entrada la tarda de divendres. La cursa que l'Ella corre poderosament més de quaranta setmanes cada any.

8:28. Objectiu número u assolit. L'edifici en qüestió correspon a una antiga casa senyorial edificada amb les arquitectures de l'ostentació, i que actualment és seu de ves a saber quins negocis. Objectiu número dos ara. A la recepció de Harper & Harper els llavis somrients indiquen que allí les coses funcionen. El grau de possibilitats d'èxit augmenta considerablement quan l'Ella es introduïda per una secretària que, de bella, sembla haver equivocat la professió, al despatx de l'home que, si tot va bé, li justificarà el dia.

Samuel, germà petit dels Harper, separa el vestit gris fosc d'Armani de la pell de la butaca del darrera la taula sòbria i funcional mentre l'Ella trepitja una moqueta gris clar immaculada. La llum artificial contraresta el contrallum de la finestra i mostra una petita mostra del poder que es dibuixa al rostre dels homes convençuts del seu poder. Això es posa interessant, deu pensar l'Ella per la mirada que hi ha darrera la mirada somrient que projecta a l'home que se li acosta. Presentacions i encaixada de mans. Fins aquí, tot normal. Negocis. Meravelles del projecte. Cap inconvenient que no es pugui greixar amb un preu que no grinyoli. Grans avantatges. I percentatges. Tant per mi, tant per tu, tant per ells. Per aquest ordre. Arreglat i tots contents. Etapes de la cursa. Ara pla, ara amunt, ara avall. Avui per a tu i demà per a mi. Res d'estrany. Negocis.

Pactats els pactes i signats els papers del preacord, la veu de Samuel Harper ressona al mobiliari del despatx: "Té algun compromís per dinar?... o sopar?" afegeix abans l'Ella no

tingui temps de fer veure que no ha tingut temps de reaccionar. “A les 14:30?” contesta ella amb somriure d’ulls brillants. “L’espero a les 14:30 al Maxim’s. Ara l’Helena ens reservarà la taula” diu el caçador clavant els ulls a les carns de la suposada presa.

Mirada triomfal de la suposada presa a la bella Helena mentre aquesta, ara amb cara inexpressiva, l’acompanya a la sortida. Ara ja sabem perquè treballa aquí aquesta nena, pensa l’Ella pensant en ell mentre travessa la porta que la torna al torrent humà. 10:47. Demana hora a la perruqueria. Trucada al cap de tots els caps de la seva empresa. Informe comercial: negoci rodó. Lloances a l’altra banda de les ones. Seguirem informant. 11:00. Hi arriba. Rentar, tallar i marcar. Assecador. American Express. L’Ella mira el rellotge massa car que li van regalar per les vendes de l’any passat. 13:00. Potser un altre cafè a un d’aquests establiments encadenats a noms espanyols o italians, abans de passar un moment pel despatx a recollir els e-mails. El líquid espès negreja per la tassa mentre aprofita per fer algunes trucades amb la mà que no remena el sucre. Negocis. Beu, parla pel mòbil, mira el diari que ha trobat sobre la taula, sent el televisor. Un moment... han dit Harper & Harper?

Un bon observador veuria el formigueig als ulls de l’Ella sincronitzat amb el rebot d’ones electromagnètiques a la pantalla que defineixen un moviment atrafegat darrera l’estàtica ratlla groga de plàstic en la que es llegeixen les paraules “Police-line”. 13:15. En directe des de la seu de Harper & Harper, carrer 45 cantonada amb un altre. Us ha informat Jo, la vostra periodista predilecta. Anunci. Anunci. Anunci. Vol fer el fotut favor de comprar?

L’Ella, per primer cop avui, dubta. I reapareix aquella estranya sensació quasi dolorosa en zones inferoposteriors, com quan era petita. Marca uns dígitos al teclat mentre demana un altre... no, millor una til·la. Tres notes auriculars estudiades per cridar l’atenció dels megàfons: línies ocupades. Desa el mòbil a la bossa i n’extrau uns quants peixos de colors estampats a un kleenex. Per què li han vingut ganes de plorar, ara? Per què has d’aparèixer precisament ara, com sempre, en els moments febles? Deixa’m en pau! T’he dit mil vegades que no em vinguessis amb les teves filosofies. L’Ella s’aixeca ofegant els peixos a la tassa buida i deixant asseguda aquella Ella de la qual Ella no en vol saber res.

14:05. L’hora justa. El temps just per engegar l’ordinador que espera pacient al mig del despatx buit. Fa exactament cinc minuts que tothom ha marxat a dinar. Té 128 missatges. 120 automàticament descartables. 7 per revisar posteriorment. 1 de Samuel Harper. “Incident a l’oficina. Impossible dinar. Sopar. A les 21:00 a Maxim’s. Samuel.” No es demana confirmació? Però què s’ha cregut? L’Ella pitja el botó Respondre i escriu: “Allà seré. Ella.” i envia el missatge.

14:14 a 15:59. Res d’interessant. Potser les tallarines amb salsa de soja mentre veu les notícies a les pantalles del restaurant. Cadena estatal. Cap menció de Harper & Harper. Ha tornat al despatx i està preparant el contracte definitiu versió preliminar. “Has sentit les notícies?” diu el cap de tots els caps irrompent al seu despatx sense trucar. Què? “Samuel Harper. Assassinat. Aquest matí. Poc després que m’has trucat.” i s’escarxofa a la cadira de les visites. “No hi tindràs res a veure, oi?” diu satisfet amb si mateix per l’acudit. Què ha passat? “Sembla que li han disparat un tret al seu despatx” diu mentre l’Ella veu com a la pantalla de l’ordinador el document a mitges es va tenyint de sang. “Diuen els nostres advocats que no cal patir. Tens el precontracte signat, oi? L’operació és vàlida, doncs. Ja hem engegat el procés i ja saps el que representaria aturar-lo ara.” Permet-me un moment,

em sembla que vomitaré. L'Ella, blanca com mai, s'aixeca i se'n va apressadament cap a la zona comuna.

Després d'un interval en què silenciarem actes que pertanyen a les més estricta intimitat, l'Ella torna al despatx. Alex Goldman, el seu cap, ja ho hi és. Negocis. Es repenja i mira la pantalla. Obre el missatge del Samuel Harper. El llegeix. El rellegeix. Llàstima, era atractiu. Sospir. Qui el deu haver matat? I per què? Semblava legal. "Assassinat. Aquest matí. Poc després que m'has trucat" ressona ara a la memòria mentre a la pantalla es destaca l'hora de l'enviament: 12:03. Una mena d'íntima satisfacció se li dibuixa a la cara quan pensa que, potser, ha estat per a ella l'últim missatge de Samuel Harper. En fi, què hi farem. Truca a Maxim's per si cal anul·lar la reserva. "Perdoni, senyoreta, però això que diu és impossible. El Sr. Harper acaba de confirmar fa escassament deu minuts la reserva. Moltes gràcies, de totes maneres. Bona tarda. Tit tit tit." Un moment... ha confirmat la reserva? Fa deu minuts? El Sr. Harper? Potser el germà gran. Això. Segur. Però intrigada torna a trucar al restaurant. "No senyoreta no, no ha estat el Sr. Edgar Harper qui ha trucat. El nom que apareix al nostre llistat de reserves és Samuel Harper. Bona tarda. Tit tit tit."

"Què has de fer em preguntes? Doncs posar-te el teu millor vestit i presentar-te a les nou i deu al restaurant, naturalment." L'Alex Goldman s'aixeca i s'acosta paternal a l'empleada. "Vine, anem a fer un tomb" li diu agafant-la del braç. Que si això és que l'Edgar Harper només ha dit el seu cognom quan ha confirmat la reserva, que la desaparició del germà petit dels Harper, de fet, no tenia excessiva rellevància, que si l'Edgar, que és molt amic d'un amic del meu cunyat, sap diferenciar perfectament la línia que separa A de B, que si... negocis. Tu ja saps. Tu ets la millor. Sé que tu pots. Etcètera.

T'has imaginat, Ella, com funcionen aquestes coses? T'has parat mai a pensar-hi? podria haver dit l'Ella aquella jugada dins l'Ella que no accepta la jugada. Però no li direm perquè, on aniria l'Ella si no pogués fugir d'Ella mateixa?

La cara del rellotge es configura la primera imatge real quan l'interruptor acaba amb la foscor del pis. Dos quarts de vuit. Temps d'una dutxa i les seves conseqüències cosmètiques. Abans l'avanç informatiu, però. Notícies tacades de sang, a vegades humana, sempre de la terra. Com està el món, pensa. Finalment, la notícia. Samuel Harper ha estat assassinat al seu despatx del carrer tal. Sospitosos habituals. Mòbil probable dels fets: blanqueig d'una part exagerada del pastís. Màfies de diverses filiacions. Revenges personals. Hipòtesis en què treballen un grup d'homes uniformats que tothom distingeix i un grup d'homes que aparentment no però que tothom coneix. Primícia: entrevistarem en exclusiva ja que paguem més i millor a la secretària del l'Edgar Harper, la senyoreta Helena D.T. Roia, que ha estat qui ha trobat el cos del seu cap a l'escenari dels fets. Senyoreta D.T. Roia, agràim la seva presència en aquestes circumstàncies i etcètera "Sí, ha estat horrorós" però satisfaci la nostra curiositat insaciable i expliqui'ns tots els pèls i senyals del cas. "Doncs eren exactament les dotze del migdia, ho sé perquè és l'hora en què el Sr. Harper (*en-off*: especifiqui si us plau) sí, el Sr. Edgar Harper, el meu cap, surt de l'oficina. I és que la seva puntualitat és proverbial, sap? Bé doncs, com li deia, estava preparada per rebre les darreres instruccions del dia quan ha sonat un fort tret BANG i m'he aixecat i he entrat corrent al despatx del Sr. Samuel doncs la seva secretària la pobra va patir un accident fa un parell de dies i està de baixa i era d'allà d'on s'ha sentit el tret i encara no sé com m'he atrevit i he estat tan estúpida perquè allà hi hagués pogut haver-hi l'assassí però el que hi havia... el... el... ha sigut horrorós...". Llàgrimes davant de milers d'espectadors... audiències

en augment. L'Ella es queda mirant fixament la bellesa d'aquella noia, fins i tot quan plora, potser fins i tot més quan plora, pensa amb la clàssica punxada que fa mal. I tu calla, li diu a la de dins mentre apaga el televisor.

O sigui, a veure, recapitem. M'he entrevistat amb en Samuel Harper, m'ha comprat tot el que li he venut, després l'han mort. Un tret per la finestra que presideix el seu despatx i que exposava el seu clatell a l'arma assassina. I el dinar que havia d'acabar de confirmar el tracte s'esllavissa pels moments del dia fins a arribar a les nou del vespre convertit en sopar misteriós, doncs, ara que me n'adono, si l'e-mail l'ha enviat a les 12:03 i, segons ha dit la bella Helena aquella...

Uns moments de suor freda després l'Ella s'escapa de nou cap a la dutxa. Deu ser cosa del servidor de missatges, aquestes màquines, segur que no tenia l'hora ben posada, ha vegades passa... un error informàtic, la vida segueix. Aigua calenta, sabó, aigua calenta, aigua freda, només un raig. Deu minuts, a tot estirar. Assecador. Aplicació directa a la cara i demés zones de diverses tècniques simuladores. Roba interior, de dalt, de baix, d'aquí i d'allà. Repàs de tècniques en l'art de la seducció. Ja està. Vegem.

Si el mirall hagués tingut ulls hauria vist l'esveltesa d'una bellesa immaculadament calculada. Tot al seu lloc exacte. L'equilibri dels complements de plata (que aparenta més decència que l'or) amb el negre setinat d'un vestit llarg i escotat i discretament provocador. I si hagués tingut olfacte hagués inspirat un no tan discret perfum succedani d'una mítica naturalesa salvatge que normalment només es veu per la tele. Conseqüència: resultat esperat. Equilibri entre contingut i continent. Al màxim nivell possible, naturalment. Res deixat a l'atzar. Sexe femení en acció.

20:45. L'hora justa. El temps just. Taxi! A Maxim's si us plau. Entre vint i vint-i-cinc minuts de trajecte. La sensual veu de Alison Goldfrapp canta *fascist baby utopia* per la ràdio. El taxista apuja la música quan desisteix després del tercer intent de lligar-se-la. L'Ella mira els llums de neó que passen ràpids per la finestra. Ella és una professional. Una bona (excel·lent si la jutgem pels resultats) professional que ara mateix està treballant per la seva empresa i no pot distraure's amb noiets que només serveixen per ser taxistes i encara gràcies. I tu calla, li diu a l'Ella de dins que només volia escoltar la música que sona un pèl fluix encara pel seu gust. Curiosament, el taxista apuja el volum una mica més. Set semàfors més enllà i fi del trajecte. "16 amb 25" Doni'm el rebut "Bona nit" Clac a la porta del taxi. Quatre passes sota pal·li grana amb elegants lletres daurades. Salutacions al porter de Maxim's. "L'esperen, senyora?" Espero que sí "Acompanyi'm si vol fer el favor" Molt amable "Vostè primer".

I l'Ella entra a Maxim's seguida d'un gran somriure al seu davant i de l'home que l'ostenta al seu darrera. Són les nou i deu quan un altre gran somriure, aquest disfressat d'una certa gravetat (les circumstàncies obliguen), pren el relleu del somriure desencaixat del porter fins a ocupar el lloc visible a un metre de la seva cara. "Estava segur que vindria" diu la versió lleugerament més madura del Samuel Harper. "Estava segura que hi seria" malgrat les circumstàncies, deixa a entendre. "Senyoreta Newman" ell entén "és en els moments difícils quan es demostra la integritat i l'enteresa. La professionalitat, en una paraula." Gest manual indicatiu cap a la taula amb mirada astuta inclosa cap a ella.

S'asseuen a la taula on predomina un netíssim color beix i on hi destaca una taca de gros

florals en una gerreta dissenyada per ser transparent. Edgar Harper omple la copa d'ella amb un vi incalculable. Veuen i brinden pels negocis que els esperen en metàl·lic a partir de demà i en els de la carn d'aquesta nit, pensen tots dos sense arribar a fer-ho palès abans de l'hora considerada socialment correcte. Primer els diferents tràmits. Les convencions. El ritual. Estira i arronsa. Una mica de joc. Poder contra poder. Marcar els espais, cadascú amb les seves armes, amb les seves estratègies i tàctiques. Amb els seus desplegaments.

I mentre els seus rellotges, amb pocs segons de diferència, marquen les onze i tres minuts, i els seus negocis entre les bromes dels efluvis etílics semblen obrir de bat a bat les portes d'un futur brillant, l'Ella té el temps suficient per veure un odi quasi ridícul que distorsiona grotescament aquella bellesa de la cara de la secretària i no té temps d'aturar la veu de l'Ella de dins que explica la seva vida en el segon que transcorre entre l'aparició al seu camp visual de cara de la bella Helena i la forta explosió que, segons diran les notícies de demà, ha destrossat un dels restaurants més luxosos de la ciutat, causant cap ferit i cap supervivent, i que serà atribuïda a la xarxa de terrorisme que més ens convingui.

23:05. A l'altra banda de la ciutat. Un telèfon és despenjat enmig del tercer ring. "Les rates són a la claveguera, senyor diputat" "Bona feina sergent. Feliciti els seus homes. I no oblidí comprar un bon paquet d'accions de Harper & Harper".